

vonnis

RECHTBANK GELDERLAND

Team kanton en handelsrecht

Zittingsplaats Arnhem

zaaknummer / rolnummer: C/05/338841 / KG ZA 18-244

Vonnis in kort geding van 16 juli 2018

in de zaak van

de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid

RESIDENCE TERGOUW B.V.,

gevestigd te Oosterhout,

eiseres,

advocaat mr. P.J.A. Plattel te Arnhem,

tegen

1. BART JOHANNES WILHELM VAN CAMPEN,

wonende te Oosterhout,

**2. GERT JAN GERRITSEN, IN ZIJN HOEDANIGHEID VAN BEWINDVOERDER
OVER DE GOEDEREN DIE (ZULLEN) TOEBEHOREN AAN B.J.W. VAN CAMPEN,**
kantoorhoudende te Vortum-Mullem,

gedaagden,

advocaat mr. P.A.C. van Buul te Nijmegen.

Partijen zullen hierna Tergouw, Van Campen en de bewindvoerder worden genoemd.

1. De procedure

1.1. Het verloop van de procedure blijkt uit:

- de dagvaarding met producties 1 tot en met 4
- de aanvullende producties 5 tot en met 11 van Tergouw
- de producties 1 tot en met 10 van Van Campen
- de nagezonden productie 11 van Van Campen
- de mondelinge behandeling van 2 juli 2018
- de pleitnota van Tergouw
- de pleitnota van Van Campen
- de ter zitting overgelegde periodeafrekening van Vitens van 11 september 2010 van Tergouw.

1.2. Ten slotte is vonnis bepaald.

2. De feiten

2.1. Tergouw exploiteert een recreatiepark gelegen in Oosterhout (Gld). Op dit park bevinden zich diverse chalets die eigendom zijn van derden. Een aantal van deze derden is tevens eigenaar van de onderliggende kavel grond.

2.2. Van Campen is eigenaar van het chalet dat staat op kavel 172 in het park, maar is geen eigenaar van de onderliggende kavel grond. Van Campen staat onder beschermingsbewind. Gerritsen, werkzaam bij Bewindvoerderskantoor Kroezen B.V., treedt op als bewindvoerder over de goederen die toebehoren aan Van Campen.

2.3. Tussen Tergouw en Van Campen is op enig moment onenigheid ontstaan. Daaruit is een procedure bij de kantonrechter van deze rechtbank ontstaan. In deze procedure is op 22 december 2017 vonnis gewezen. Het vonnis is bij deurwaardersexploot van 29 december 2017 aan Tergouw betekend en vermeldt voor zover thans van belang het volgende:

‘(...)

5. De beoordeling van het geschil in conventie en in reconventie

(...)

einde huurovereenkomst door opzegging

5.2. (...) De kantonrechter concludeert daarom dat de huurovereenkomst van partijen door de opzegging door Tergouw bij brief van 3 september 2014 is geëindigd. (...) Of dit oordeel meebrengt dat Van Campen het gehuurde ook moet ontruimen, bespreekt de kantonrechter hierna. (...)

ontruiming van het gehuurde

5.4. Zoals hiervoor is overwogen, is de huurovereenkomst van partijen geëindigd en is geen sprake van een opstalrecht. Dit brengt mee dat Van Campen in beginsel verplicht is het gehuurde perceel te ontruimen. Gelet op het debat van partijen dat is gevoerd in de sleutel van de in 2.7 geciteerde rechtsoverweging in het tussen partijen gewezen kort geding, moet de vraag worden beantwoord of het in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat Tergouw Van Campen aan die ontruimingsverplichting houdt. Naar het oordeel van de kantonrechter is daarbij het volgende van belang.

Zoals onder 2.2 is overwogen bewoont Van Campen de woning permanent. Niet is gesteld of gebleken dat dit niet in overeenstemming is met de overeenkomst van partijen met betrekking tot het gebruik van het perceel. In elk geval is niet gesteld of gebleken dat Tergouw Van Campen ooit heeft aangesproken op het feit dat hij de woning voor permanente bewoning gebruikte en niet uitsluitend voor recreatieve doeleinden, zoals in de schriftelijke huurovereenkomst is bepaald. Dat de overeenkomst van partijen ziet op permanente bewoning door Van Campen leidt de kantonrechter ook af uit het feit dat die situatie inmiddels door de gemeente is gelegaliseerd, zoals is overwogen in 2.5. Niet is gesteld of gebleken dat Tergouw daar bezwaar tegen heeft aangetekend. Een en ander brengt mee dat aan de kant van Van Campen zijn woonbelang een zwaarwegend belang vormt. Dit kan indiceren dat het Tergouw niet, althans niet zonder meer vrijstaat om Van Campen aan diens ontruimingsverplichting te houden. Daar lijkt Tergouw ook vanuit te gaan, nu zij niet heeft volstaan met een enkele opzegging, maar daaraan ten grondslag legt dat Van Campen zich bij herhaling en al geruime tijd niet aan zijn verplichtingen uit de

overeenkomst van partijen houdt. Dit moet daarom beschouwd worden als haar zwaarwegende belang bij de ontruiming door Van Campen. Of het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat Tergouw Van Campen aan zijn ontruimingsverplichting houdt hangt dus mede af van de vraag of dit belang van Tergouw stand houdt. (...)

betalingsverplichting van Van Campen

(...)

5.10. De vordering van Van Campen uit onverschuldigde betaling heeft Tergouw nauwelijks betwist. Tegenover de gemotiveerde onderbouwing door Van Campen heeft Tergouw slechts verwezen naar haar eigen onderbouwing voor de betalingsverplichting, maar die is, zoals hiervoor is overwogen, niet adequaat. Daar komt bij dat Van Campen onweersproken heeft gesteld dat zijn berekening in lijn is met de uitgangspunten die het gerechtshof in het eerder genoemde arrest heeft geformuleerd. De kantonrechter wijst dit deel van de vordering van Van Campen daarom toe.

afgifte van afschriften van afrekeningen

5.11. Voor zijn vordering tot afgifte van afschriften van afrekeningen van leveranciers van nutsvoorzieningen over de jaren 2007 tot 2016 verwijst van Campen ook naar het hiervoor genoemde arrest van het gerechtshof Leeuwarden. Na de mondelinge behandeling heeft Tergouw in dit verband alleen stukken ter griffie gedeponneerd met betrekking tot 2014. Dat is in het licht van de in 2.6 geciteerde rechtsoverweging van het gerechtshof, waar de kantonrechter bij aansluit, bepaald onvoldoende. Naar de kantonrechter aanneemt, is de discussie van partijen omtrent de bijkomende kosten die Tergouw aan Van Campen op basis van de overeenkomst van partijen mag doorberekenen met dit vonnis niet voorbij, nu de kantonrechter, zoals hiervoor is overwogen, aan een inhoudelijk oordeel niet toekomt. In dat licht heeft Van Campen ook belang bij zijn vordering op dit punt. De kantonrechter wijst ook dit deel van de vordering van Van Campen toe.

ontruiming van het gehuurde - nader

5.12. Zoals hiervoor is overwogen legt de door Tergouw gestelde overlast (nu nog) onvoldoende gewicht in de schaal om een zwaarwegend belang van Tergouw bij de gevorderde ontruiming door Van Campen aan te nemen. De stelling van Tergouw omtrent de illegale bouwactiviteiten maakt dat niet anders, omdat deze stelling tegenover het verweer van Van Campen onvoldoende hard is gemaakt door Tergouw. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen omtrent de betalingsverplichting van Van Campen, kan de kantonrechter het er in elk geval niet voor houden dat aan de kant van Van Campen sprake is van een betalingsachterstand, zodat ook dit geen zwaarwegend belang van Tergouw bij de ontruiming kan opleveren. Tegenover het belang van Tergouw staat het hiervoor als zwaarwegend aangeduide woonbelang van Van Campen. Dit leidt tot de conclusie dat het in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat Tergouw Van Campen aan diens ontruimingsverplichting wil houden. De gevorderde ontruiming van het gehuurde perceel wijst de kantonrechter daarom af. Uiteraard is er dan ook geen plaats voor een bevel aan de bewindvoerder om de ontruiming te gedogen.

(...)

6. De beslissing

De kantonrechter

(...)

in reconventie

6.4. veroordeelt Tergouw tot betaling aan Van Campen van de volgende bedragen, alles vermeerderd met de wettelijke rente vanaf 7 oktober 2016:

- (...)
- een bedrag van € 2.145,21 betreffende betaalde vergoeding voor kosten van gas en elektra over de periode 2007 tot en met 2009

(...)

6.5. beveelt Tergouw om binnen 30 dagen na betekening van het vonnis aan Van Campen gewaarmerkte afschriften te verstrekken van de originele afrekeningen die Tergouw heeft ontvangen van de leveranciers van Tergouw ter zake de levering van gas, water en elektra en van de zuiveringslasten over de jaren 2007 tot en met 2016 waaruit blijkt welke kosten Tergouw daadwerkelijk heeft gemaakt voor de levering van gas, water en elektra aan Van Campen, alles op verbeurte van een dwangsom van € 250,00 per dag of gedeelte daarvan dat Tergouw geheel of gedeeltelijk in gebreke blijft om aan het bevel te voldoen, met dien verstande dat Tergouw niet meer dan € 25.000,00 aan dwangsommen kan verbeuren;

(...)

2.4. Tergouw heeft om aan haar veroordeling te voldoen alle afschriften die zij heeft ontvangen van haar leveranciers van gas, water, elektra en zuiveringslasten over de jaren 2007 tot en met 2016 waarover zij nog beschikte in zeven ordners op 26 januari 2018 aan de advocaat van Van Campen overhandigd. Tergouw heeft hierbij een begeleidende brief verstrekt. Deze brief vermeldt voor zover thans van belang het volgende:

(...)

Het betreft de afgifte van in totaal 7 mappen, geordend op voorziening en periode:

1. Vitens/BSR/Waterschap-Rivierenland 2007-2016
2. Nuon/Continuon Elektra 2007-2009
3. Liander Elektra 2009-2016
4. Nuon/E/On Elektra 2010-2016
5. Nuon Gas 2007-2013
6. Nuon/E.On Gas 2014-2016
7. Continuon Gas 2007-2008
8. Liander Gas 2008-2016

Bij het opvragen en bijeenzoeken van de documenten is gebleken dat de volgende stukken niet in ons bezit zijn. Reeds in februari 2015 hebben wij bij Vitens documenten uit 2009 opgevraagd. Zie bijgaande emails. Deze waren destijds al niet meer te leveren. Na telefonisch contact is (wederom) gebleken dat de facturen uit de periode 2007-2009 niet meer in ons bezit kunnen komen (het gaat om te oude data). Dit geldt ook voor de Nuon maandfactuur uit 2009. Wij kunnen derhalve onmogelijk (volledig) voldoen aan de

veroordeling van de rechtbank en hebben redelijkerwijs gedaan wat wij konden. Het
betreffen de rekeningen van de volgende voorzieningen in de volgende periode.:

- Nuon Elektra maandfactuur december 2009
- Vitens termijnfactuur oktober 2007 – november 2007 (wel in periodeafrekening)
- Vitens termijnfactuur september 2008 – november 2008
- Vitens termijnfactuur maart 2009 – november 2009
- Vitens termijnfactuur december 2009 – februari 2010 (wel in periodeafrekening)

(...)

2.5. Van Campen noch zijn advocaat hebben op de afgifte of inhoud van deze stukken
richting Tergouw gereageerd.

2.6. Van Campen heeft hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van
22 december 2017. Deze procedure bij het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden loopt nog.

2.7. De eigenaar van kavel 172 op het park is de heer B. van Tergouw. De heer B. van
Tergouw heeft op 2 maart 2018 een koopovereenkomst gesloten met de heer H.J. van
Haarlem ten aanzien van de verkoop van kavel 172. In de koopovereenkomst is in artikel
7.2. bepaald dat de onroerende zaak bij de feitelijke levering leeg en ontruimd moet zijn.
Tergouw heeft Van Campen vanaf januari 2018 in dat kader diverse keren gesommeerd de
kavel te ontruimen en aan haar ter vrije beschikking te stellen. Van Campen heeft daar niet
aan voldaan.

2.8. Bij deurwaardersexploot van 15 juni 2018 heeft Van Campen aan Tergouw bevel
laten doen om binnen twee dagen een bedrag van € 25.000,00 aan hem te betalen wegens
verbeurde dwangsommen. Tergouw heeft naar aanleiding daarvan geen betaling aan Van
Campen verricht.

3. Het geschil

3.1. Tergouw vordert bij vonnis, uitvoerbaar bij voorraad:

I hoofdelijke veroordeling van Van Campen en de bewindvoerder om met
onmiddellijke ingang vanaf de datum van dit vonnis de executie van de dwangsommen
zoals die zijn opgenomen onder 6.5 van het vonnis van 22 december 2017 van deze
rechtbank te staken en gestaakt te houden, op straffe van een dwangsom van
€ 10.000,00 per dag dat Van Campen dit bevel niet nakomt, met een maximum van
€ 100.000,00;

II veroordeling van Van Campen de kavel met nummer 172 op Residence Tergouw,
gelegen te Oosterhout, met al degenen die en al hetgeen dat zich daarin en/of daarop bevindt
of bevinden, binnen één maand na de datum van dit vonnis geheel te ontruimen en te
verlaten en met afgifte van de slagboompas schoon en ter vrije en algehele beschikking te
stellen aan Tergouw, een en ander op straffe van verbeurde van een dwangsom van € 750,00
per dag of gedeelte van een dag, met een maximum van € 25.000,00, zolang Van Campen in
gebreke blijft om aan dit vonnis te voldoen;

III Tergouw te machtigen om zelf tot volledige ontruiming van de kavel 172 over te
gaan, zo nodig bijgestaan door de sterke arm, in geval Van Campen niet tijdig tot
ontruiming van de kavel overgaat, weigert of nalatig is aan dit vonnis te voldoen;

IV Gerritsen in zijn hoedanigheid van bewindvoerder van Van Campen te veroordelen om de ontruiming niet te hinderen en voor zover vereist volledige medewerking te verlenen aan de ontruiming als hierboven genoemd;

V Van Campen en de bewindvoerder te veroordelen in de proces- en nakosten, te vermeerderen met wettelijke rente.

3.2. Van Campen en de bewindvoerder voeren verweer en concluderen tot afwijzing van de vorderingen.

3.3. Op de stellingen van partijen zal hierna, voor zover voor de beoordeling van dit geschil van belang, worden ingegaan.

4. De beoordeling van het geschil

4.1. De spoedeisendheid van de vorderingen vloeit voldoende uit de stellingen van Tergouw voort.

4.2. Tergouw vordert in deze kort gedingprocedure allereerst staking van de tenuitvoerlegging van het vonnis van de kantonrechter van 22 december 2017, voor zover het de veroordeling tot betaling van een dwangsom tot een maximum van € 25.000,00 betreft. Tergouw legt aan deze vordering ten grondslag dat zij in dat vonnis is veroordeeld om alle afschriften met betrekking tot de levering van gas, water en elektriciteit en zuiveringslasten over de periode van 2007 tot en met 2016 aan Van Campen te verstrekken. Tergouw stelt dat zij om aan die veroordeling te voldoen op vijf facturen na in zeven ordners alle afschriften van de gevraagde tien jaar heeft overgelegd en dat de afschriften die ontbreken enkel niet zijn overgelegd omdat deze zich niet meer in haar administratie bevonden en ook niet (langer) bij de desbetreffende leverancier konden worden opgevraagd. Tergouw stelt dat zij hierdoor voor zover mogelijk aan (het doel van) de veroordeling heeft voldaan, zodat zij geen dwangsommen heeft verbeurd en de executie van het vonnis door Van Campen en de bewindvoerder dient te worden gestaakt. Van Campen en de bewindvoerder voeren verweer en voeren aan dat Tergouw een aantal afschriften niet heeft overgelegd terwijl zij daartoe bij vonnis van 22 december 2017 wel is veroordeeld, zodat zij dwangsommen is gaan verbeuren die inmiddels zijn opgelopen tot het maximale bedrag van € 25.000,00. Van Campen en de bewindvoerder voeren aan dat Tergouw dit bedrag aan Van Campen is verschuldigd, zodat het hen vrij staat het vonnis van 22 december 2017 te executeren.

4.3. De voorzieningenrechter overweegt als volgt. De beantwoording van de vraag of Tergouw aan de veroordeling van de kantonrechter heeft voldaan en of zij dwangsommen heeft verbeurd, dient in een geval als het onderhavige plaats te vinden door een toetsing van de ter uitvoering van het veroordelend vonnis verrichte handelingen aan de inhoud van de veroordeling, zoals deze door uitleg moet worden vastgesteld. Geringe afwijkingen van de letterlijke tekst van de veroordeling behoeven, indien getoetst aan de veroordeling zoals naar haar strekking opgevat, geen grond op te leveren voor het oordeel dat dwangsommen zijn verbeurd (o.a. HR 20 mei 1994, NJ 1994,652). Voor de uitleg van de inhoud van de veroordeling moet de in het dictum uitgesproken veroordeling worden gelezen in verband met de daaraan voorafgaande rechtsoverwegingen waarop zij steunt (HR 25 februari 1994 NJ 1996,362). Daarbij dient de rechter het doel en de strekking van de veroordeling tot

richtsnoer te nemen in dier voege dat de veroordeling niet verder strekt dan tot het bereiken van het daarmee beoogde doel (HR 15 november 2002 NJ 2004,410).

4.4. Bij vonnis van 22 december 2017 is Tergouw veroordeeld om binnen 30 dagen na betekening van dat vonnis aan Van Campen gewaarmerkte afschriften te verstrekken van de originele afrekeningen die Tergouw heeft ontvangen van haar leveranciers ter zake de levering van gas, water en elektra en van de zuiveringslasten over de jaren 2007 tot en met 2016, waaruit blijkt welke kosten Tergouw daadwerkelijk heeft gemaakt voor de levering van gas, water en elektra, op straffe van een dwangsom. Een redelijke uitleg van deze veroordeling brengt met zich dat het doel daarvan is Van Campen inzage te verschaffen in de werkelijk door Tergouw gemaakte kosten voor gas, water, elektra en zuiveringslasten, om zo een inschatting te kunnen maken of de kosten die Tergouw daarvoor aan hem heeft doorberekend realistisch zijn. Vaststaat dat Tergouw in dat kader zeven ordners met honderden afschriften aan Van Campen ter beschikking heeft gesteld. Volgens Tergouw ontbreken er in totaal vijf afschriften. Onweersproken is dat vier van deze afschriften termijnfacturen van Vitens betreffen. Ter zitting heeft Tergouw inzichtelijk gemaakt dat deze ontbrekende termijnen wel in de overgelegde periodeafrekening zijn terug te zien, omdat daaruit het verbruik en de kosten van een heel jaar volgen voor het geleverde water en daarbij de in rekening gebrachte verschotten, zijnde de termijnfacturen, worden vermeld. De voorzieningenrechter is van oordeel dat Van Campen uit die periodeafrekeningen voorlopig moet kunnen afleiden wat de omvang van de ontbrekende vier termijnfacturen is geweest en daarmee ook of de door Tergouw in rekening gebrachte bedragen (enigszins) overeenkomen met de werkelijkheid.

4.5. Het vijfde ontbrekende afschrift betreft een nota van de Nuon over de maand december 2009. Vaststaat dat Tergouw het volledige bedrag van de voor die maand aan Van Campen in rekening gebrachte kosten voor gas en elektra reeds aan Van Campen heeft terugbetaald naar aanleiding van de veroordeling daartoe in het vonnis van 22 december 2017. Nu het doel van het verstrekken van de factuur was om duidelijk te krijgen of Tergouw niet een te hoog bedrag aan elektriciteitskosten aan Van Campen heeft doorberekend, ontbreekt door de terugbetaling van het gehele bedrag over de maand december 2009 een belang bij het alsnog verkrijgen van deze factuur en is op dit onderdeel reeds aan het doel en de strekking van de veroordeling voldaan.

4.6. Dit alles leidt ertoe dat in deze kort gedingprocedure onvoldoende is gebleken dat Tergouw door het niet overleggen van de betreffende vijf facturen niet aan het doel van de veroordeling heeft voldaan en daardoor dwangsommen heeft verbeurd. Het is op zichzelf mogelijk dat bij de overgelegde afschriften een (ander) concreet stuk ontbreekt, maar het is in dat geval aan Van Campen om duidelijk aan te geven welke stukken dit dan betreft en wat hij nog nodig heeft om te kunnen berekenen of Tergouw bij hem reële bedragen in rekening heeft gebracht en zo niet, welk bedrag hij van Tergouw zou kunnen terugvorderen. Van Campen heeft in deze kort gedingprocedure echter in het geheel niet kunnen aangeven welke stukken hij in dat kader nog mist. In tegendeel lijkt uit de opstelling van Van Campen ter zitting te volgen dat hij de zeven ordners met afschriften wel heeft ontvangen, maar dat hij tot op heden nog niet de tijd heeft genomen om de mappen op volledigheid te controleren. Onder deze omstandigheden ziet de voorzieningenrechter aanleiding Van Campen en de bewindvoerder te veroordelen met onmiddellijke ingang de executie van de dwangsommen zoals die zijn opgenomen onder r.o. 6.5. van het vonnis van

22 december 2017 te staken en gestaakt te houden, tot het moment dat in een bodemprocedure is geoordeeld dat Tergouw dwangsommen heeft verbeurd.

4.7. Tergouw vordert voorts veroordeling van Van Campen tot ontruiming van de bij hem in gebruik zijnde kavel met nummer 172. Tergouw legt aan deze vordering ten grondslag dat de kantonrechter bij vonnis van 22 december 2017 voor recht heeft verklaard dat de huurovereenkomst van Van Campen met betrekking tot deze kavel rechtsgeldig is geëindigd en stelt dat Van Campen daardoor vanaf die datum zonder recht of titel op de kavel verblijft. Tergouw stelt dat zij de kavel enkele maanden geleden heeft verkocht aan een derde partij en dat zij daarom op dit moment een zwaarwegend en spoedeisend belang heeft bij ontruiming, zodat zij de kavel leeg en ontruimd aan de koper kan leveren. Van Campen heeft dit belang gemotiveerd weersproken en afwijzing van de vordering tot ontruiming bepleit.

4.8. In de procedure bij de kantonrechter die heeft geleid tot het vonnis van 22 december 2017 is de vordering tot ontruiming van kavel 172 reeds aan de orde geweest. De kantonrechter heeft ten aanzien van die vordering geoordeeld dat het woonbelang van Van Campen zwaarder weegt dan het belang van Tergouw om de kavel ontruimd opgeleverd te krijgen. Tergouw is tegen dit oordeel in hoger beroep gegaan. Ook Van Campen is in hoger beroep gegaan, omdat volgens hem de benodigde zwaarwegende gronden voor beëindiging van de huurovereenkomst met betrekking tot de kavel ontbreken en ook om die reden van ontruiming geen sprake kan zijn. Wat daarvan ook zij, vaststaat dat de kantonrechter de vordering tot ontruiming bij vonnis van 22 december 2017 heeft afgewezen. Het is in deze kort gedingprocedure daarom aan Tergouw, die thans opnieuw ontruiming van de kavel vordert, om aan te tonen dat dit eerdere oordeel in de bodemzaak op een feitelijke of juridische misslag berust danwel aan haar zijde een noodtoestand heeft doen ontstaan.

4.9. Dat sprake is van een feitelijke of juridische misslag heeft Tergouw ter zitting niet duidelijk gesteld, anders dan dat de kantonrechter volgens haar ten onrechte heeft overwogen dat niet gesteld of gebleken is dat het permanent bewonen in strijd is met de overeenkomst, terwijl in de algemene bepalingen van de overeenkomst staat dat permanente bewoning van een chalet niet is toegestaan. In deze kort gedingprocedure hebben partijen echter de stukken uit de eerdere procedure bij de kantonrechter niet overgelegd. Daarom kan op dit moment niet worden beoordeeld of dat oordeel van de kantonrechter werkelijk op een misslag berust. Zonder stukken is dat voor de voorzieningenrechter niet te verifiëren. Ook de stelling dat door afwijzing van de ontruiming een noodtoestand is ontstaan, kan niet worden gevolgd. Weliswaar moet worden aangenomen dat Tergouw kavel 172 aan een derde partij heeft verkocht en dat in artikel 7.2. van de koopovereenkomst is bepaald dat Tergouw de kavel leeg en ontruimd aan die partij dient op te leveren, waaraan zij door de bewoning van kavel 172 door Van Campen niet kan voldoen, maar Tergouw heeft zich feitelijk zelf in die situatie gebracht. Ondanks de uitspraak van de kantonrechter van 22 december 2017 heeft Tergouw er zelf voor gekozen de kavel te verkopen en de feitelijke onmogelijkheid tot levering van een ontruimde kavel aan de koper is dan ook geen omstandigheid waarop Tergouw zich jegens Van Campen kan beroepen. Daarom zal in dit kort geding de bij wijze van voorlopige voorziening gevorderde ontruiming worden afgewezen. Partijen zullen ter zake het oordeel van het Hof in de bodemzaak moeten afwachten.

4.10. Nu de gevorderde ontruiming zal worden afgewezen, zullen ook de in dat verband ingestelde nevenvorderingen worden afgewezen. Deze vorderingen behoeven derhalve thans geen bespreking meer.

4.11. Nu partijen over en weer zowel in het gelijk als in het ongelijk zullen worden gesteld, ziet de voorzieningenrechter aanleiding de proceskosten tussen partijen te compenseren als na te melden.

5. De beslissing

De voorzieningenrechter

5.1. veroordeelt Van Campen en de bewindvoerder met onmiddellijke ingang de executie van de dwangsommen zoals die zijn opgenomen onder r.o. 6.5. van het vonnis van deze rechtbank van 22 december 2017 te staken en gestaakt te houden, tot het moment dat in een bodemprocedure is geoordeeld dat Tergouw dwangsommen heeft verbeurd, op straffe van verbeurte van een dwangsom van € 2.500,00 per dag dat Van Campen en de bewindvoerder dit bevel niet nakomen, tot een maximum van € 25.000,00 zal zijn bereikt,

5.2. verklaart deze veroordeling uitvoerbaar bij voorraad,

5.3. compenseert de proceskosten tussen partijen in die zin, dat iedere partij de eigen kosten draagt,

5.4. wijst het meer of anders gevorderde af.

Dit vonnis is gewezen door mr. N.W. Huijgen en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van de griffier mr. E.H.J. Krijnen op 16 juli 2018.

**Griffier buiten
staat te tekenen.**

